

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστος και δεύτερον ετήσιον χρόνον
στην κλεινήν ιδρύομεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια έτηκόσα κι Ήν
κι' όλα χάγια Μπαρπαλέξη.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άν' εθέλιας προς έμέ.

Συνδρομαί για κάθε χρόνο—δ κ τω φράγκα είναι μ όνο.

Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ ε κα φράγκα και' σ' το χ έρι.

Του μηνός Σεπτεμβρίου τριάντα
και γαλήνη σαχλάκατά πάντα.

Έξήντα κι' έτηκόσα,
μούστοι και γλέντια τόσα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φθινόπωρον, βρέ Φασουλή,
που φθίνει και μελαγχολεί
κάθε σφιγγώσα φύσις.

Φ.—Πολύ καιρό δεν τάπαμε, καύμενε Περικλέτο.

Τί κάνεις;

Π.—Όλο σκέπτομαι και πίνω τσιγαρέτο.

Έσύ τί κάνεις, εύτυχη;

Φ.—Έγώ γλεντώ στην έβουχί,
κι' άκόμη μέσ' σ' το Φάληρον τό κράτος μακαρίζω
και σάν στοιχειό γυρίζω.

Που μύγαις χάφταις κι' άπορείς
και μήτε μέσα δέν μπορείς,
μήτ' έξω νά καθίσωρ.

Φθινόπωρον, που δεν κυτφει
κανέν' άνοθοντα κάλυμα,
που κι' ή λακέρδα κατ' αυτός
πουλεζέται' σ' τα μπακάλλια.

Μόνος έσαι' σ' την έρημον καθώς τον Ροβινσώνα
τό κήμα του γυαλού κυττώ
και σκέπτομαι και μελετώ
του βίου τόν άγώνα.

Φθινόπωρον, φθινόπωρον μ' άνατριχίλας ρίγας,
μέ κέρκη και μέ σφιγγος,
κι' άκόμη παρά θιν' άλλος
λου παραθερίζεις,
και μόνος και σιωπηλός
'σ' τα Φάληρα γυρίζεις.

Μόνος έσαι' σ' την έρημον μακράν του πτολιέθρου
περιπλανώμαι καθηώς ώς είδες τι σκελεθρου.
Μόνος έσαι' σ' την έρημον έρημοθέτος τόπου
άναζητώ, βρέ Περικλή, μίαν σιάν άνθρώπου.

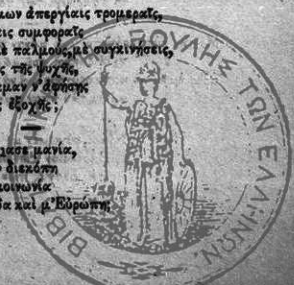
Φ.—Τά πνεύματα καθώς έμέ ζητούν τās έρημίας
και θέλουν σχέσις μοναχά με Κεντρικούς Ταμίας.

Τό πέν σιγφ τρίγωνα μου κι' είς ρεμβασμούς με φέρει,
μήτε κι' ή Σουδα δεν βρωμαί καθώς τό καλοκαίρι,
κανένας άνθρώπος έκει, μήτε κανένας κήνος,
κι' ό στόλος τής Αμερικής μες έβουχί κ' έκεντος,
όπου με τούτον ελαμφε και πάλιν ύφάντης
ό Μάρκος ό Λουπέτης.

Π.—Μήτε τών Σιδηροδρομών άπεργίας τρομαρά,
μήτε κι' έλλαις συμφοράς
δέν σ' έξύπνησαι, κανένας με πάλλωρ, με συγκινήσις,
και με σάλους τής βουχί,
και δέν σ' έκαμαν ν' άποψη
την σιγην τής έβουχί.

Π.— Φθινόπωρον, βρέ Φασουλή,
προς νέαν θρασιν μες κάλας,
φθινόπωρον με κίσην καθώς κι' είς άλλους χρόνους,
μέ μούστους και μέ χάστανα και μέ κολικηπόνους.

Πώς δεν σ' έπαισα μανία,
μακαρά, σαν εικόπη
καθεμιά συγκοινωνία
και μ' Ελλάδα και μ' Εύρωπη.

Πῶς καθόσων' ὅτ' ἀκρογᾶλι
καὶ δὴν σούλθαν' ὅτ' κεφάλι
νέοι φαντασίας; οἴστροι;

Πῶς δὴν ἔπνευσε εἰθὺς
ὡσάν Βάρδος ἀληθής;
Πήγασο χωρὶς καπίστρι;

Φ.—' Ἄκουσα τῆς ἀπεργίας, Περικλέτο μου, ξανέ,
κι' εἶδα μὲ τὴν φαντασίαν,
ποῦ συχναίς μᾶς πλανᾷ,
νέαν ὄλωσ' ὄπτασίαν.

Εἶδα ν' ἀπεργῶν τὰ πάντα' στοῦ Ρωμαίου τὴν γῆν
καὶ μ' ἀκράτητον νὰ φεύουν κι' ἐπονειδίστον φυγήν.

Εἶδα καὶ πολλοὺς δρίστους
ἀπεργῶς ἐπονειδίστους,
εἶδα πρῶτον ἀπεργῶν
κάθε νόμου λειτουργίαν.

' Ἐφαχναν' Ἑλλήνων παῖδες
πετρελαίων τενεκέδες
καὶ λογῆς λογῆς σκουπίδιχα καὶ κουρέλια τοῦ σωροῦ,
πεταμένα μὲς' στοῦς δρόμους,
κι' εἴρισκαν θεσμούς καὶ νόμους
ἀπεργῶντας πρὸ καιροῦ.

Καὶ νέους ἄκουσ' θεσμούς
καὶ νόμους ἐλευθέρους
νὰ λένε μὲ παροξυσμούς
εἰς ἄλλους νόμους γέρους:

' Ἐλθετε νὰ σιγήσωμεν,
ἔλθετε ν' ἀπεργήσωμεν
ἀπὸ τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦ θέλει μόνο κνοῦτο.

Νόμοι τῆς ἐνδόξου γῆς
δρόμων γίνετε κουρέλια,
μὲ Ρωμαίους νομοταγεῖς
νὰ λιγνώσθε' στὰ γέλοια.

Τὴν ἰσχύν μας καὶ τὸ κύρος
ν' ἀφήσῃ καθένεας ἦρας,
νὰ κλωτσῶν οἱ δυνατοί.

Νὰ μᾶς γλείφουνε σκυλιὰ
καὶ νὰ μᾶς τσαλαπακῇ
τὸ τσαροῦχι τοῦ τσοῦξῃ.

Μὲ τὴν ἀεταηρότητά μας μόνον βλάκες ν' ἀπειλοῦνται,
κι' οἱ ἔσπονοι ποῦ μᾶς τιμοῦν
πρὸς ἡμᾶς νὰ καταφεύγουν καὶ νὰ μᾶς ἐπικαλοῦνται
μόνον σὰν παρκανομοῦν.

Νόμοι, φύγωμεν τὸ γρόμον
τὸ Βασιλεῖον τῶν νόμων
ὡς τὰς φλόγας τῶν Σοδόμων.

Νόμοι, φύγωμεν τὸ κράτος,
ποῦ παχύνεται μ' ἡμᾶς
κάθε παχυμουλαράτος
καὶ γαστριμαργῶς μπουμαῖς.

Τέτοια φώναζαν οἱ νόμοι
καὶ τριγύρω σκάπτει μῆμοι
καὶ φιλόνομοι ταρτούφοι
παίζανε τὸ κλωτσσοκούφι.

Εἶδα πῶς κανέναν κλάδο
τῆς ἠρωικῆς Ἑλλάδος
ὅπως πρὶν δὴν εἰλετοῦργε.

Κι' ἀπεργῶσαν ἀδρανῆς
νομοθετ' ἐπιφανῆς,
Σιδωνῆς τε καὶ Λυκοῦργοι.

' Ἐν τοσοῦτω μὲ πολλοὺς
καὶ φρονίμους καὶ τρελλοὺς
ἔφαχνα κι' ἔγω νὰ βρῶ μέσα σὲ σκουπίδιχα νόμους
καὶ θεσμούς μᾶς παναμώμους.

Διεκόπη κάθε δρᾶσις,
κι' ὄλη τῶν Ρωμαίων ἡ πλάσις
μετὰ λύπης μου πολλῆς
εἶδα μὲρὸς νὰ παρελαύνῃ,
Περικλέτο, νωγελῆς
κι' ἀπεργῶς νωθρὰ καὶ χαινῆ.

Κι' ἔλεπα βυθίζομένεας
καὶ σὲ βούρκους πνιγομένεας
τὰς τοσοῦτον θαυμασιαῖς
καὶ λαμπρὰς νομοθεσίας
τῆς νομοβριθοῦς μητρῆς.

Κι' εἶς αὐτῶν ἐσώθη μόνον
μὰ σφεῖ τῶν νέων χρόνων,
ποῦ διδάσκει πῶς νὰ τρεῖς.

Καὶ' ὅτ' ὁ χρόνισμα, ψυχὴ μου, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
ἀπ' τὸ δόλιο Παρλαμέντο,
ποῦκανε τὸ φαλιμέντο
μὲ βαθεῖα ρητορικῆ.

Π.— Λὲν πῶς θῆλθῃ τὸν Δεκέμβριον
μὲ παρηγορη κραυγῆ,
μὰ διάταγμα θά' βγῆ
πρὶν τῆς πρώτης τοῦ Νομβρίου.

Φ.— Τὴν κακὴν ψυχρὴν σου μέρα,
μὴ μὲ διακόπτῃς, λέρα,
κι' ἔν σιγῇ τὴν ὄπτασίαν
ἄκουσε τὴν θαυμασίαν.

' Ἐστάθηκα' στοῦ Παρλαμέντο, κι' ἀντὶ νὰ βρῶ σὰν καὶ πρῶτα
βήματα, κωδούνη, φῶτα,
τοὺς πατέρας τοὺς μεγάλους,
τοὺς σιγῶντας καὶ τοὺς λάλους,

**Ο Πουτσέρκα λαλών
καὶ τὸ σύμπαν ἀπειλῶν.**

εἶδα γράμματα νὰ γράφου, Περιλήτο μαλαγάνα,
πὺς ἀπέργησε κ' ἡ πρώτη τῶν Ρωμηῶν γλωσσολοκάννα.

Ἡ κοφίλη δὲν δρόμβει,
μῆτε κ' ἐν ἰδρώτι θρόμβοι
ἐσταζαν ἐπὶ τοῦ μετώπου
κανενὸς ἀντιπροσώπου,
μῆτε ὅτ' ἀπροβλαῖα τῆς ἐπιγυρίαν ἀργοί
κ' ἐξω φώναζε κοσμάκης: εἶδε πάντα ἄπερηγῆ.

Κι' ἀπὸ πτωχοῦ τῷ πνεύματι κ' ἀπ' ἄλλους τοὺς τρανοῦς
ἀπέργησε κ' ὁ νοῦς,
καὶ νοσημόν ἔβλεπα δεινὰς ἐπιληψίας,
καὶ σὲ κενάκια ζωντανῶν
εἶδα γλαστρῶς τῶν Ἀθηνῶν
νὰ κάνουν νεκροψίας.

Ἐν τούτοις ἔβατε καθεὶς τὴν κεφαλὴν μὲ κλωνοῦς
κοτινοῦ τριανθῆ,
κι' ἐπίσταυε βρε Περιλή, πὺς εἶναι μεγαλοῦς
κι' ἐν ἀπεργίᾳ νοῦ.

Μὰ κ' ἡ ψυχὴ τοῦ καθενὸς ἀπέργησε κ' ἐκείνη,
καὶ δὲν τὴν ἐργαζε κανεὶς
μεγάλος πόθος κ' ἐδγενῆς,
μῆτε πατρίδος πρόνημα ποσὸς τὴν συνεκίνει.

Ψυχὴ καὶ νοῦς ἀπέργησαν, κ' ἐπέσκηψε βρε βλάκκ,
μὰ γενικὴ μαλακία,
καὶ μόλις διεσώζετο μὲς ὅτ' Ἰλακοκομῆτον
ἴγους τοῦ πρώτου πνεύματος, τὸ Κεντριῶν Ταξίμου.

Ἄπέργησαν δρόμους καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί
κ' ὄσοι καλοῦνται σωφρονεὶ καὶ ἴσθη ἐν ἀρετῇ.

δὲν ξέρω πὺς ἀπὸδῆσαν κ' ἀπέργησαν κ' ἐκείνοι
χωρὶς καμμίαν ἀπειλήν,
κ' ὕψωσαν γαῖρον κεφαλήν
κηρηκρά καὶ μὲρτηδὸς καὶ Φραγκολοβεαντίνοι.

Κι' εἶπε λαός: ἀδίκως ὁ βίος τοῦ περῶ
καὶ μετανόστης γίνομαι καὶ δὲν ἐπιστρατεύομαι,
ἀπέργησε κ' ὁ Κόντης μας κ' εἶπε: δὲν κυβερνῶ,
τοῦπε κ' ὁ Ράλλης ἀπεργῶν: δὲν εἰς ἀντιπολιτεῖομαι.

Ἄπέργησαν μὲ τῆς ἑλπᾶς
καὶ τὰ κλεινὰ κορόνια,
κ' ἀγέρας φουσκῶνε κοιλίας
κ' ἐγίνοντο μαπαλόνια.

Κι' εἶπε τὸ κράτος: ἀπεργῶ καὶ παῦο νὰ δουλεύω,
μὰ κ' ἡ Κορὴν ἀπέργησε κ' εἶπε: δὲν βασιλεύω.
Κι' εἶπα κ' ἐγὼ πὺς ἀπεργῶ καὶ παῦο νὰ σφουρίζω
καὶ τὸ μαγακινοπήγαδο τῆς ρίμας: νὰ γυρίζω.

Ἐτάχθη ἀπεργὸς κ' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς προστάχους
καὶ τότε μούπαν οἱ Ρωμηῶι, ποῦ τοὺς γαλῶ ἄκτιά:
βλέπεις ἀν δὲν διαδοῦμαι τοῦ Φασουλή τοὺς στίχους
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μάλ' αἰμα βελὸν ἢ Βενετιά.

Ἐκουράσθ' ἡ πολιτεία
κ' ἡ σφῆ δικλῶ ματιὰ
κ' ἔπαυσε νὰ παίξῃ ρόλους,
καὶ ἐξαδόθησαν ἀπ' ὄλους
συνεντεύσεις, Ἀμπατσιῶις,
ἔνοι δάκτυλο, ἀλωτσιῶις,
καταμοῦτσουὰ μπατσιῶις,
κ' ἔλλα τρέπια Τιτάνωι,
κ' ἐθρηνοῦσαν αἶν Λουτσιῶις
ἀμελότητα Σουλτάνωι.

Και τὴν ἀπεργὸν Ἑλλάδα,
τῆς μαλάκας τὴν κοιλιάδα,
τὴν κτυποῦσαν ἀμειλίχως Κάρολοι τε καὶ Κοβούργοι,
Βιευγύθιοι, Παταινάκκι, Κρούμιων τέρατα καὶ μοῦργοι.

Κι εἶχε δόρατα μακρὰ
κι εἶχε τῆς σπαλκταῖς στίβα,
κι ὕμνος ἦτο σὺν νεκρῶ
κι ἀδρανῆς λοκομοτίβα.

Κι ἐσφάζοντο ὅτῃ Βουλγαρικά κι ὑπέφρασαν μαρτύρια
Ρωμηῶν ὁμογενεῖς,
ἀλλὰ συλλαλητήρια
δὲν ἔκανε κανεῖς.

Ὁ κόσμος πᾶς δὲν ἤθελε μὲ λόγους νὰ κουφαινεταί,
κι ἐγὼ, ποὺ μὲς ὅτῃν κερφρὲν Βλαχο-Βουλγάρους τρώγω,
μωρὲ κανέναις ρήτορας, ἐφώνησα, δὲν φαίνεται
γιὰ τῆς καινούριας συμφοραῖς νὰ πῆ κανένα λόγο;

Κανεῖς δὲν ἤθελε, μακακρεῖ,
ἔχθησαν οἱ στωμίλοι,
κι ἄλλου βροντοῦσανε νερὰ
κι ἄλλου κτυποῦσανε μῦλοι.

Κι αὐτὸς κι ἔκεινος ἔσκουζε πῶς ἔσπεριτο πόρων
καὶ κάσσαις ἀδεξαῖαν συγὰ Ταιμίων διαφῶρων,
κι ἔσκέπτετο κι ἐφρόντιζε πληθὺς κυβερνητῶν
πῶς νὰ πληρώσῃ τὰ κενὰ Ταιμίων καὶ Στρατῶν.

Ὅλο κενὰ, παντὸ κενὰ, κενότῃς πέρα πέρα,
καὶ σκέψις πῶς νὰ πληρωθῇ κάθε κενὸν μ' ἄρα.
Κι ὅσοι τῆς κάσσαις ἀδεξαῖαν, βρετ Περικλῆ, ποὺ χάσκεις
καὶ φάσκεις κι ἀντιφάσκεις
ὅτῃν Ἐσπερία πῆγαιναν νὰ κάνουν ζεραντώματα
κι ἐσπούδαζαν κι ἐγύριζαν κι ἐπέρινε διπλώματα.

Ἀργαὶ γαστέρες ἐδοσκν' στὸ κράτος τῆς μαλάκας,
κι ἔγινε καὶ παράσημον καὶ τάγμα τῆς ἀμάκας,
κι ἐγέλα κάθε κύριος μαρμαίρων εὐκλειῶς,
κι ἐγέλα κι ὁ κυρίαρχος, κατ' Ἀττικὸς λέως.

Κι ἡ θάλλουσα κι ἡ φλέγουσα τοῦ πνεύματος ἐστία
κατήντησε σαποκοιλιά νὰ γίνῃ τεραστία,
καὶ δωρεὰν ἐγύρευε καὶ μ' ἔβουα δημόσια
πολυτελεῖ συμπίσια,
κι ἐμυροβόλου γύρω τῆς ἀρώματα καὶ νάρδοι
κι ἐγκόμια τῆς ἐπλεξαν βουλιμιώντες Βάρδοι.

Τοιοῦτον νέον δράμα δοξάζον τὴν πατρίδα
ἐγμῖσα πῶς εἶδα,
κι ὕμνησα Γῆρο καὶ Βουλκὰν σημερινὰς τριήρεις,
κι ἂν θέλης τώρα πρόσελθε γενναίως νὰ μὲ δείξης.

Π.—Ἐγὼ ποτὶ δὲν ἀπεργῶ ὅσῳ βίου τὸν ἀγῶνα,
καὶ θὰ σοῦ δῶν γαστοκμαῖς καὶ νῦν καὶ ὅτῃν αἰῶνα.

Ἐκ Ρουμανίας ἐπιστολὴ στὸν πατριώτη τὸν Φασουλή.

Μόλις κι ἐμεῖς συχάσαμε ἡγάκι μὲ τὴν Κρήτη,
ζυλῆνε συμπολίτη,
κι ἄλλο συλλαλητήριον ἀνάμεστον μακίνας
μ' ἔσα ὅτῃ Καλαφάτιον τῆς οἴλης Ρουμανίας.

Σὲ τοῦτο δὲν ἡγύρευσε κανέναις Ἰωνάσκου,
μήτε κανεῖς Δισέσκου,
μήτε κακμῆ δασκάλισσα καθὼς τὴν Δεμονίε,
ποῦ ἴσαις μισσηληνικαὶ τὴν ἔσφιξαν μακίαι.

Σὲ τοῦτο νέος Μιραμπὸ Ρωμοῦνος ἀνεφάνη,
ὅπου κανεῖς τοῦ λόγου τοῦ τὴν δύναμιν δὲν φθάνει,
καὶ σὺν καὶ τοῦτον ρήτορα καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου
δὲν ἔβγαλῆς σήμερα τὸ κράτος τοῦ Κερόλου.

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πῶς τὴν φωνὴν ἐντείνει,
τοῦτος θὰ κἀν πρᾶγματι ταῦτά μας τελατίνι,
καὶ μὲ τὴν ρητορεία του, καθὼς μοῦ λένε κι ἄλλοι,
σ' ἕνα παποῦται καὶ τὰ δῶδ ποδάρια μας θὰ βάλῃ.

Τὰ μέλη του καλλίγραμμα καὶ κατὰ πάντ' ἀκείρια,
στάσις σεμνῶς ὠραία,
καλεῖται δὲ Πουτσέρεα,
πρὸς δὲ καὶ Πουτσέρεα.

Ἄλλ' ὅπως κι ἂν τοῖζεται
καὶ τοῦτος δαιμονίζεται
κι ἀφρίζει καθ' ἑμῶν
μ' ἄλλόφρονα θυμῶν.

Κοσμεῖται μὲ κοσμήματα τιμῆς καὶ περιδέραια,
καὶ πλάσματα ἄγορατα
γεγὰ σοῦ, τοῦ λέν, Πουτσέρεα,
τρὶς χαίρες, Πουτσέρεα.

Ἄνοικτιρῶνός μᾶς κτυπῆ καὶ μὲρβὸ ποῦ μᾶς φώτισε
φωνάει ὅτῃν Πουτσέρεα πατριῶτων παρῆα,
καὶ κάποιαις τοῦ Καλαφατῶ Ρωμοῦνοισι πατριώτισσαις
τὰ λυσσὰκὰ τῶν ἔφαγαν γι' αὐτὸν τὸν Πουτσέρεα.

Καὶ καρποῖσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγαλλίαις.

Ἐβῆσαν κατ' αὐτάς καὶ τὰ Νεκρὰ Φιλήματα,
εἰς οἶστρον καὶ γραφὴν πρωτοφανῆ ποιήματα.
Αἰμίλιος Εὐρώτας ὁ ποιητὴς αὐτῶν,
κάθε γραφῆς κανόνια συντρίβων καὶ πατῶν.

Ἐστὸς κύριος Μεθῆριου Σάρις, νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι ἀληθινὸ, προσφίεις ἡμῶν συμπολίται.
Καίρ' ὑπόληψιν φαμάκου κατὰ πάντα αὐτῆριου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὀρθαλιματῆριου.

Διὰ πᾶσαν ἔργασίαν ὁ Ρωμῆος θὰ εἶς οὐσίθη
τὸ λαμπρὸν Ἐπιτογραμμῶν Ἐθνοταῖου τοῦ Ἀποστόλου.
Ὁ, ἡ τυπωθῆ οἱ τοῦτο βγαίνει κἀνὰ ἡλιακῶδ ...
ὅτῃν ὁδὸν τοῦ Πραξίτιου, σὺν ἀρεθμῶς ὀνό.